

Souboje

Šlechtic, který byl uražen, má právo vyzvat člověka na souboj. Může vyzvat kohokoliv (ať už člena vyšší či nižší šlechty, či i neurozeného), aby tak řešil věc cti. Za zranění či smrt způsobené v souboji pak nikdo nemůže být trestán. Souboj může vyzvaný odmítnout, tím pádem ale ztrácí svou čest- a co by může být pro muže a šlechtice důležitějšího, než jeho čest? (Zbabělci a realisté tvrdí, že život, rodina, majetek etc). Považuje se za nicméně za hrubě neslušné vyzvat na souboj kohokoliv, kdo se nemůže bránit- ženy (nejedná- li se o bojovnice), děti, starce či mrzáky. Takováto osoba má právo souboj odmítnout bez ztráty cti, chce- li se jej účastnit, má právo si vyžádat člověka, který se bude bít v jejím jménu.

Souboje šlechticů s neurozenými osobami nejsou příliš časté, neboť souboj je vnímán jako záležitost urozených a je-li někdo vyzván na souboj, znamená to, že jej vyzývající uznává minimálně jako sobě rovného. V případě výzvy neurozeného to pak znamená, že je stavěn na roveň se šlechtou a společnost na to svým způsobem nahlíží jako na velkou poctu pro vyzývaného. Nic to nemění na tom, že se jedná často o poctu poslední. Pokud se však podaří neurozenému šlechtice v boji porazit, může si být jist, že získá pozornost a zájem aristokracie, například ve formě nabídky na vstup do něčích služeb. Dobrý šermíř se hodí mnoha rodům. Pokud vyzývající šlechtic v boji zemře, tak jeho neurozený protivník není samozřejmě nijak trestán, je dobré mít ale svědky ochotné dosvědčit, že se opravdu jednalo o čestný souboj, kdyby jej někdo chtěl obvinít z vraždy.

Souboj je stará šlechtická výsada a jen král osobně má právo souboj zakázat či zastavit, jinak nikdo nemá právo se do souboje vměšovat.

U souboje je nutné předem domluvit za jakých podmínek bude veden - zda do první krve, do vyřazení jednoho z protivníků či na život a na smrt, dále třeba jakými zbraněmi a či zda bude povoleno zbrojí a až poté může souboj započít. Je dobrým zvykem ustanovit sekundanty, kteří duelanty na souboj doprovází a mohou zajistit dodržení podmínek souboje, ošetřit raněné či dosvědčit, že souboj byl spravedlivý.

Ordál (soudní boj)

Je-li někdo obviněn z hrdelního zločinu, může se v průběhu soudu odevzdat do vůle bohů a vyžádat si ordál- soudní boj. Tradiční formule je "žádám boží soud". V takovém případě má žalující právo buď své obvinění odvolat, nebo v při pokračovat. Pokud žalující na svém obvinění trvá, je třeba rozhodnout při bojem. V případě, že žalující či obviněný nejsou dosti zdatní v boji, mají právo sjednat si za sebe bojovníka. Pokud je žalující stranou koruna, může si coby svého šampiona vybrat kteréhokoliv z mužů ve službách koruny (královská garda, městská stráž), církev má právo požádat městskou stráž o šampiona.

Souboj je veden chladnými zbraněmi na blízko, přičemž každý bojovník má právo na zbraň dle svého výběru (nesmí být ale magická). Není možno používat zbrojí, ani žádné magie či alchymie. Boji musí být přítomen ceremoniář, který dohlédne na dodržení všech podmínek a dosvědčí boží vůli. Pokus ovlivnit boží soud jakýmikoliv prostředky se trestá smrtí. Jedná se vždy o souboj na život a na smrt, není možné se vzdát (pokud by se někdo vzdal, bude popraven). Pokud jedna ze stran prohraje, je jasné že nebyla v právu. Bojoval- li za někoho šampion a prohrál, pak je popraven i dotyčný, kterého šampion zastupoval. Jedinou výjimkou je, pokud žalující stranou byl stát či církev, pak není jeho zástupce popraven, ale je nutno z královské pokladnice vyplatit žalovanému odškodné.

Jediný, kdo má právo boží soud zastavit či zakázat, je pouze král. Před královým soudem není odvolání... ovšem i on může boží soud povolit, chce-li.